

Nadenker in de Jongeren-praisemiddag, Ontmoetingskerk Capelle, 13 februari 2005.

Thema: 'Wegwezer of wegwijzer?' Bijbelgedeelte: 2 Koningen 7: 3-10

De stad Samaria is omsingeld door de Arameeërs, dat zijn troepen uit Syrië. En als er dan zo'n intense honger is, dan wordt verteld, dat mensen zelfs kinderen eten. Daar zijn geen woorden voor... De koning van Israël, koning Joram, dat is een koning die eerder zijn hulp zoekt bij allerlei andere goden dan bij de HERE, de God van Israël. En als hij hoort dat er een kind is opgegeten, dan wordt hij zó woedend, dat hij zegt: 'Dit is allemaal de schuld van de HERE, de God waarvan Elisa de profeet is. Die Elisa, die zal ik doden!' Maar Elisa wordt niet gedood. Hij zegt tegen de koning: 'U zult zien dat de HERE een levende God is. Morgen om deze tijd is er voedsel in overvloed voor iedereen.' De koning vindt dat bespottelijk. 'Hoe kan dat nou?' zegt hij. 'Als zou God de sluisen van de hemel openzetten, het kan gewoon niet!'

En dan komt het gedeelte dat we gelezen hebben. Vier melaatse mannen, die zitten tussen twee vuren. Ze leven buiten de stadsmuur van Samaria, naar binnen mogen ze niet, want iedereen is bang om besmet te raken. Maar naar de vijand gaan, dat durven ze ook niet, want ze zijn bang om door de Arameeërs gedood te worden. Ze hebben het nog een tijdje volgehouden, maar dan is ook hun eten op. Wat kunnen ze nog?

Ze weten het niet meer! 'Als we hier blijven, sterven we, in de stad (als we al worden binnengelaten) daar sterven we ook, nou ja, laten we dan maar overlopen. Misschien laten de Arameeërs ons leven.' En daar gaan ze. Door de avondschemering. Ze zijn natuurlijk doodsbang, en hun hart zet er een tandje bij. Waar zijn de wachtposten? Wanneer zullen ze soldaten tegenkomen? Maar het is bizar: ze komen helemaal niemand tegen. En als ze bij de tenten komen, is het daar bladstil. Niemand te horen, niemand te zien. 'Hallo!? Is daar iemand?'

Eerst kunnen ze het niet geloven, maar gaandeweg worden ze steeds vrolijker. Waar ze ook komen, alle tenten zijn leeg! Niemand te zien! En dan storten ze zich op het eten wat er is. Enorme voorraden. Ze eten, éten, ze proppen zich vol. En opeens krijgen ze oog voor alles wat er in die tenten ligt: zilver, goud, prachtige kleren! Armenvol slepen ze mee, en ergens op een geheim plekje leggen ze alles bij elkaar. Zo nog een keer, en nog een keer... En dan zegt er één: 'Hé jongens... waar zijn we nou toch eigenlijk mee bezig? Daar in de stad, daar sterven ze van de honger. En hier is eten in overvloed, de vijand is verdwenen, dit is een geluksdag, en wij zeggen niks! Dat kunnen we niet máken!'

Die vier melaatse mannen, ze kunnen twee dingen doen: wegwezen of wegwijzen. Ze kunnen zeggen: 'Jongens, graaien maar! Nog meer rijkdom, nog meer goud, en dan: wegwezen! Die mensen in Samaria, die hebben ons niet geholpen, nu helpen wij hun niet.' Graaien en wegwezen, dat kunnen ze doen. Maar ze kunnen ook: wegwijzen! De weg wijzen, naar het leven! Naar het eten, naar het water! En dat doen ze. De koning laat eerst een onderzoek instellen: is het geen list om de hongerende bevolking de stad uit te krijgen en dan aan te vallen? Maar het is geen list! God Zelf heeft ingegrepen. Hij heeft het geluid van een enorme legermacht laten horen, en de Arameeërs zijn er als hazen vandoor gegaan. De mensen uit Samaria, ze kunnen weer eten, zoveel ze willen! En de koning, die ziet dat de God van Israël een levende God is.

'Dit is een dag van goed nieuws!' Dat zeggen die melaatsen. Maar dit is ook een dag van goed nieuws: 13

februari 2005! En elke dag sinds Jezus op deze aarde is verschenen is een dag van goed nieuws! Waarom? Omdat Jezus de deur naar het leven opengemaakt heeft! Hij stierf aan het kruis voor alles wat jij fout deed. Voor al jouw zonden, en die van u en mij, droeg Hij de straf. En als we in Hem geloven, dan gaan wij vrijuit! dan mogen we zomaar weer naar God toe. De weg naar God is open!

Kijk, je kunt twee dingen doen. Je kunt net als die melaatse mannen helemaal opgaan in wat je om je heen ziet. Wat waren ze druk aan het sjouwen met al dat goud en zilver! Je kunt helemaal léven voor je vrienden, en je kunt uren voor de spiegel staan, om je haar in nóg een mooiere krul te doen, en je kunt rollende ogen krijgen omdat je uren en uren achter de computer spelletjes zit te doen. Je kunt alles doen om maar aan geld te komen, en je kunt hele klerenwinkels leegkopen. Je kunt je lusten botvieren op het lichaam van iemand anders, en je kunt je totaal, honderd procent uitleven. Maar als je je uitleeft, wat is dan het resultaat? Dan ben je uitgeleefd! Leeg, helemaal leeg. En daar zit-ie weer te miauwen en te janken: die kater. Want die komt altijd weer terug. Even later komt de kater.

Maar er is goed nieuws! Deze dag is een dag van goed nieuws! Want Jezus heeft de deur naar God opengedaan! Je mag zomaar bij Hem binnenkomen. Je mag mee-eten aan Zijn tafel. Je mag bijkomen in Zijn aanwezigheid. God maakt je leven vol!

En als je dat weet, wat doe je dan? Dan blijf je toch niet rondsjouwen met al die rommel, dat goud en zilver? Dan blijf je toch niet egoïstisch voor jezelf gaan? Nee, dan moet het dóór! Verder! Als jij hebt ontdekt wie God voor je is, en dat Jezus je bij God brengt, dan wil je toch niets liever dan dat je vrienden Hem ook leren kennen? Dan ga je bidden: 'Here God, wilt U mijn vrienden of mijn vriendinnen, mijn klasgenoten, mijn collega's ook tot geloof in U brengen? En als U mij daarvoor kunt gebruiken, Here, doe dat dan maar! Ik weet niet hoe, ik durf niet zomaar over U te beginnen, maar wilt U Zelf mogelijkheden geven!' Ga dat nou maar bidden, en je zult eens zien! 'Heer, gebruik mij maar!' Ben jij een wegwezer? Die met zijn staart tussen zijn poten in een hoekje kruipt als het over geloof gaat? Nou, ik denk dat wij allemaal momenten hebben dat we het moeilijk vinden om te praten over God of geloof. Maar de vraag is: wil je je laten gebruiken als wegwijzer? 'Here God, alstublieft! Gebruik mij! Want U bent het waard! Bij U is het leven, het licht!' Als je dat bidt, zál God je inschakelen!

Tilly Smith is een Brits meisje van tien jaar. En Tilly Smith haalde een paar weken geleden het wereldnieuws. Weet je waarom? Tilly en haar ouders lagen op het strand van Phuket, in Thailand. Opeens zagen de mensen dat de zee zich terugtrok en begon te kolken. De mensen wisten niet wat ze ervan moesten denken. Maar Tilly had twee weken daarvoor een aardrijkskundeles gehad over tsunami's. Ze wist: als de zee zich gaat terugtrekken, dan duurt het nog tien minuten, dan komt er een vloedgolf! En wat deed Tilly? Dacht ze alleen: 'Wegwezen?' Nee, ze sloeg alarm! Groot alarm! 'We moeten vluchten, zo hoog mogelijk!' Doordat Tilly alarm sloeg, is in die buurt niemand omgekomen. Vind je dat niet mooi? Tilly wees de weg, de weg naar het leven. En jouw vrienden, jouw klasgenoten en collega's, ze kunnen net als jij Jezus vinden, de weg naar het leven. Maar de vraag is: wie wijst hun die weg? Amen.

Reageer gerust!

René van Loon, 010-4426280, c.m.van.loon@freeler.nl

